

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.751 van 30 september 2002
in de zaak A. 114.927/XIV-7868.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat T. STAPPERS,
 kantoor houdende te 2300 TURNHOUT,
 Begijnenstraat 59

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 27 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Albanese nationaliteit, is in België binnengekomen op 28 augustus 2001 en heeft zich op 29 augustus 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 4 september 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 september 2001 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweert afkomstig te zijn uit Shkodër (Albanië) en de Albanese nationaliteit te bezitten. Sinds 1991 zou u er lid geweest zijn van de 'Anti-communistische Vereniging'. Uw vader zou een Ashkali en uw moeder een Albanese zijn. U zou wegens uw (gedeeltelijke) Ashkali-afkomst voortdurend problemen gekend hebben. U zou bovendien zelf met een Albanese vrouw gehuwd zijn die op haar beurt door zowel de Albanese bevolking (wegens haar huwelijk met een rom) als de rom-bevolking (wegens haar niet rom-zijn) beledigd zou zijn. Haar familie zou daarom vijf jaar lang alle

contacten met uw echtgenote verbroken hebben. Op school zou u door medeleerlingen als 'Rom' uitgemaakt zijn en van de leraars zou u niet de punten gekregen hebben die u verdiende. Ook tijdens uw studies aan de universiteit zou u door medestudenten niet geaccepteerd zijn. Van 1978 tot 1990 zou u in een afgelegen dorp als geneesheer gewerkt hebben. U zou meermaals om uw overplaatsing gevraagd hebben, maar dit zou u steeds geweigerd zijn. In 1985 zou een patiënt van u overleden zijn. Nadat u de doodsoorzaak meegedeeld had, zou het uitvoerend comité van geneesheren u drie maanden geschorst hebben. U vermoedt dat u enkel geschorst bent omdat u zich tegen het toenmalige regime had geuit en omdat u een Ashkali bent. In 1990 zou u door tussenkomst van een vooraanstaande vriend toch overgeplaatst zijn naar een polikliniek in Shkodër. In april 1991 zouden er bij een manifestatie tussen aanhangers van de Democratische Partij (DP) en de Socialistische Partij (SP) rellen ontstaan zijn. U zou ter plaatse gegaan zijn om de gewonden te verzorgen. Nadien zou u op het werk drie á vier maal per maand, tot de machtswisseling in oktober 1991, beledigd en bedreigd zijn door gemaskerde mannen. U vermoedt dat het leden van de SP waren, uit op wraak omdat u DP-ers verzorgd zou hebben. U zou nooit klacht bij de politie hebben ingediend omdat die ook wraakacties van SP-aanhangers vreesde. Tussen 1991 en 1997 zou er relatieve rust in Albanië geheerst hebben en gedurende die periode zou u geen problemen hebben gekend. In 1997 zouden er bij een manifestatie opnieuw rellen tussen aanhangers van de DP en de SP uitgebroken zijn. U zou opnieuw eerste hulp geboden hebben. De politie zou tussenbeide gekomen zijn en tijdens deze chaos zou u een slag op het hoofd gekregen hebben en bewusteloos gevallen zijn. U zou drie dagen in een ziekenhuis te Shkodër verzorgd en vervolgens voor verdere onderzoeken naar een ziekenhuis in Tirana gegaan zijn. Sindsdien zou u voortdurend last hebben van evenwichtsstoornissen. Bovendien zou een collega in 1997 vermoord zijn omdat hij een intellectueel en democraat was. In 1998 zou u op het werk nog drie- á viermaal bedreigd zijn door gemaskerde mannen. Zij zouden u verweten hebben leden van de Anti-communistische Vereniging verzorgd te hebben. Ook zouden uw collega's voortdurend discriminerende opmerkingen gemaakt hebben. U zou nooit klacht bij de politie ingediend hebben omdat die zelf in gevaar was en toch geen hulp zou kunnen bieden. Omdat u de beledigingen en dreigementen beu was, zou u in 1999 ontslag genomen hebben. Na uw ontslag zou u als handelaar gewerkt hebben. Ook zouden uw kinderen op school voortdurend met raciale opmerkingen bestookt zijn. Voor de beledigingen zou u echter ook nooit klacht bij de politie hebben neergelegd omdat u vreesde dat ook zij u zou beledigen. Op zesjarige leeftijd zou uw dochter tweemaal geslagen zijn, eenmaal door een vader van een medeleerling en eenmaal door een medeleerling zelf. Ook in 1999 zou uw dochter nogmaals geslagen zijn door een medeleerling. U zou telkens met uw dochter naar de politie gegaan zijn, maar die zou steeds verklaard hebben dat u deze problemen onderling moest oplossen. Omdat u en uw familie voortdurend voor 'rom' uitgemaakt werden en omdat u vond dat uw kinderen recht hebben op een betere toekomst, zou u besloten hebben, samen met uw echtgenote, R. F., uw minderjarige zoon E. en uw meerderjarige dochter R. O. (O.V.5.127.062), Albanië eind augustus 2001 te verlaten, richting België. U vroeg hier op 29 augustus 2001 asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw diploma van de faculteit geneeskunde van de universiteit van Tirana, dd. 14 mei 1982; uw werkboekje als arts, dd. 1 december 1978; uw Albanese geboorteakte, uitgereikt te Shkodër op 9 december 1999; een medisch attest, uitgereikt in Tirana, waarin staat dat uw last heeft van draaiingen en concentratiestoornissen, dd. 22 maart 1997; een attest van de Anti-communistische Vereniging, uitgereikt op 5 februari 2000, dat bevestigt dat u een actief lid bent van deze vereniging en in 1990 en 1991 aan verschillende manifestaties hebt deelgenomen; drie recente medische attesten uit België die bevestigen dat uw echtgenote medische verzorging nodig heeft en een recent Belgisch medisch verslag van uw maagonderzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u in uw opeenvolgende verklaringen geen persoonlijke feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat u Albanië heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of alsnog dergelijke vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Wat betreft de aangehaalde problemen die dateren van voor de machtswisseling van 1992, dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze anno 2001 helemaal niet meer

actueel zijn. Hoewel Albanië zeker nog geen modeldemocratie is, werden sindsdien toch een aantal belangrijke democratische hervormingen doorgevoerd. Zo worden er vrije, democratische verkiezingen georganiseerd, werd het meerpartijstelsel ingevoerd, kunnen Albanese burgers vrij vergaderen, zich verenigen (verenigen) en openlijk hun mening uiten. Bijgevolg kan met deze feiten bij de evaluatie van uw asielaanvraag op dit moment geen rekening meer gehouden worden.

Voorts moet erop gewezen worden dat de aangehaalde problemen die u in 1991 en in 1997 kende, telkens tijdens en na rellen tussen SP- en DP-aanhangers, van louter incidentele aard zijn en dienen geplaatst te worden tegen de achtergrond van de steeds weerkerende hoogoplopende spanningen tussen de grote rivaliserende fracties en de algemene politiek onstabiele toestand in Albanië naar aanleiding van verkiezingen en bij machtswisselingen. Ook de dreigementen van onbekenden - vermoedelijk gesteund door de SP - dienen tegen deze politieke achtergrond geplaatst te worden, te meer daar u zelf verklaarde dat de daders u zouden bedreigd hebben omwille van de hulp die u bood aan leden van de oppositie. Uit niets blijkt dan ook dat u door hen zou bedreigd zijn omwille van uw Ashkali-afkomst. Ook heeft u geen plausibele verklaring gegeven waarom u voor de overige aangehaalde problemen (beledigingen door onbekenden, collega's en medeleerlingen) geen klacht heeft neergelegd bij de Albanese autoriteiten en heeft u geen elementen aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat een dergelijke klacht om redenen voorzien in voornoemde Geneefse Conventie niet ernstig of zelfs helemaal niet zou behandeld worden. Hierbij aansluitend kan trouwens nog worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. CEDIME-SE, Minorities in Southeast Europe, Roma of Albania, p. 15 en 19-20; I.H.F., On the status of the minorities in the Republic of Albania, p. 15) blijkt dat er in Albanië een vrij algemene verdraagzaamheid ten opzichte van de Roma bestaat, dat de huidige Albanese wetgeving geen discriminaties ten aanzien van etnische minderheden en van de zigeunergemeenschap in het bijzonder - bevat, en de huidige regering zelfs eerder een politiek van toenadering en integratie van de minderheden nastreeft. De eventuele problemen die de Rom-zigeuners zouden kennen zijn over het algemeen dezelfde problemen die ook de Albanese bevolking kent, eerder dan het gevolg van hun etnische afkomst of politieke opvattingen.

Het feit dat u nog steeds last heeft van evenwichtsstoornissen ten gevolge van de (incidenteel) opgelopen slagen en dat uw echtgenote hier medische verzorging geniet, zijn problemen van medische aard die bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u deze slagen zou opgelopen hebben terwijl u tijdens een (gewelddadige) politie-interventie op een betoging als arts aan het werken was.

De neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit, uw lidmaatschap bij de Anti-communistische Vereniging en de medische gezondheidstoestand van u en uw echtgenote kunnen staven, maar geen bevestiging van uw beweerde problemen kunnen geven.

Tenslotte kan worden toegevoegd dat inzake het ingediende dringende beroep van uw dochter, R. O. (O.V. 5.127.062), door mij eveneens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd.

(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat het beroep te laat zou zijn ingesteld; dat deze exceptie dient te worden verworpen; dat de bestreden beslissing aangetekend werd verstuurd op donderdag 29 november 2001, zodat ervan uit mag worden gegaan dat zij op vrijdag 30 november 2001 betekend werd; dat het verzoekschrift werd ingediend op donderdag 27 december 2001, dit is binnen de vooropgestelde termijn van 30 dagen na betekening van de bestreden beslissing;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“5. EERSTE MIDDEL TOT NIETIGVERKLARING -SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Aangezien het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Aangezien de beslissing dient te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Aangezien het bestuur zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M., VANDE LANOTTE, J., Overzicht van Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1996, 917 p., 49).

Aangezien een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Aangezien in casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Aangezien verzoeker nl. wel degelijk melding maakte van zeer recente bedreigingen en pesterijen en discriminaties omwille van zijn ROMA-origine, alsook omwille van zijn politieke activiteiten binnen het kader van de anti-communistische vereniging.

Aangezien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook onterecht heeft gemotiveerd teneinde tot een negatieve beslissing te oordelen dat ‘uit niets blijkt dat U door hen (SP) bedreigd zou geweest zijn omwille van Uw Ashkali-afkomst’.

Aangezien nl. niet alleen een gegronde vrees voor vervolging omwille van nationaliteit/origine doch eveneens een gegronde vrees voor vervolging omwille van een politieke overtuiging grond oplevert teneinde asiel te bekomen in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien onterecht stelt dat verzoeker op geen enkel ogenblik klacht zou hebben neergelegd bij de lokale autoriteiten/politie en evenmin aantoonde dat aan een eventuele klacht toch geen gevolg wordt gegeven.

Aangezien verzoeker, niet alleen ten overstaan van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zoals blijkt uit de bestreden beslissing) doch eveneens ten overstaan van de DVZ heeft gemeld dat hij meerdere malen klacht heeft neergelegd bij de Politie doch deze telkens meldden dat verzoeker zijn problemen zelf of in onderling overleg diende op te lossen.

Aangezien het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt.”;

3.1.2. Overwegende dat in dit middel verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van de zorgvuldigheidsplicht; dat deze stelling niet kan worden gevolgd aangezien uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de problemen die verzoeker aanvoert om zijn asielaanvraag te staven terug te voeren zijn op, enerzijds, een algemene toestand die geldt voor alle Albanezen en, anderzijds, de discriminaties waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geworden niet hard maakt; dat, gelet op de objectieve bronnen waarop de beslissingnemende overheid zich heeft beroepen en die in het administratief dossier aanwezig zijn, deze problemen ook niet direct aannemelijk zijn; dat, met betrekking tot het inroepen van politiebescherming omwille van de discriminaties waarvan verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geweest, erop kan worden gewezen dat verzoeker zelf heeft verklaard nooit naar de politie te zijn geweest omdat het toch geen zin had; dat de in de bestreden beslissing gemaakte vaststelling aldus overeenkomt met de gegevens van het administratief dossier; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“6. TWEEDE MIDDEL TOT NIETIGVERKLARING -MANIFESTE APPRECIATIE-
FOUT

Aangezien uit het feitenrelaas van verzoeker aan het Commissariaat-generaal dient opgemaakt te worden dat de bestreden beslissing een manifeste appreciatiefout in zich draagt.”;

3.2.2. Overwegende dat kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel; dat op basis van de vaststellingen in de bestreden beslissing de beslissende overheid kan beslissen dat met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet de asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard; dat in de bestreden beslissing expliciet de motieven van de beslissing worden weergegeven; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“7. DERDE MIDDEL TOT NIETIGVERKLARING -SCHENDING VAN DE
MOTIVERINGSVERPLICHTING

Aangezien art. 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen ‘uitdrukkelijk’ gemotiveerd moeten worden.

Aangezien art. 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens de motivering ‘afdoende’ dient te zijn.

Aangezien onder de term ‘afdoende’ dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Aangezien in casu in het kader van de materiële motiveringsplicht, de bestreden beslissing niet voldoende ‘afdoende’ gemotiveerd is.

Aangezien verzoeker nl. wel degelijk melding maakte van zeer recente bedreigingen en pesterijen en discriminaties omwille van zijn ROMA-origine, alsook omwille van zijn politieke activiteiten binnen het kader van de anti-communistische vereniging zodat de stelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker in zijn opeenvolgende verklaringen geen persoonlijke feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat hij Albanië heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, niet terecht is en niet kan gelden als een afdoende motivering.

Aangezien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook onterecht heeft gemotiveerd teneinde tot een negatieve beslissing te oordelen dat ‘uit niets blijkt dat U door hen (SP) bedreigd zou geweest zijn omwille van Uw Ashkali-afkomst’.

Aangezien nl. niet alleen een gegronde vrees voor vervolging omwille van nationaliteit/origine doch eveneens een gegronde vrees voor vervolging omwille van een politieke overtuiging grond oplevert teneinde asiel te bekomen in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien onterecht stelt dat verzoeker op geen enkel ogenblik klacht zou hebben neergelegd bij de lokale autoriteiten/politie en evenmin aantoonde dat aan een eventuele klacht toch geen gevolg wordt gegeven.

Aangezien verzoeker, niet alleen ten overstaan van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zoals blijkt uit de bestreden beslissing) doch eveneens ten overstaan van de DVZ heeft gemeld dat hij meerdere malen klacht heeft neergelegd bij de Politie doch deze telkens meldde dat verzoeker zijn problemen zelf of in onderling overleg diende op te lossen.

Aangezien het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van het motiveringsbeginsel in zich draagt.”;

3.3.2. Overwegende dat in casu duidelijk blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker omwille van de kennelijke ongegrondheid ervan onontvankelijk is verklaard, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing; dat de motieven die als grond voor deze beslissing worden vermeld, in het verzoekschrift nergens worden tegengesproken, zoals gebleken is bij de bespreking van de vorige middelen; dat het derde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig september tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.